

езыкъ. Отъ тогазъ тя са утвърдила въ литературѣ на новыѣ народы, а слѣдователно дошла е и до насъ. Но въ тоническото стихосложеніе, тя не съставя необходима принадлежность, и поетѣтъ (т. е. не ритмачитѣ) често могатъ и безъ неѣ.

Въ наше време онѣзи стихове, които сѣ написаны безъ ритмы, наричатъ са *бѣлы стихове*; таквызи сѣ стиховѣтъ на *Иліадата* въ русскыя преводъ на Гнѣдича, какъто и въ българскыя на Бончова, макаръ послѣднѣтъ да са ограничава токо на една пѣсень — първата отъ 222 стиха.

Нѣкои пакъ твърдѣ сполучливо съединяватъ тѣзи стихове съ ритмованнѣтъ, каквыто срѣщамы въ романа: «Послѣднѣтъ дни на Помпея», дѣто съ особена прѣятность четемъ: 1) *Пѣсеньта на безоката цвѣточница*, 2) *Славословіето на любовта*, 3) *Музиката на пиршеството*, 4) *Погребалното рыданіе*, 5) *Послѣднето цѣлованіе*, 6) *Любовната пѣсень на Недѣя*. Тукъ ный ще дадемъ само първыѣ три куплета отъ послѣдната пѣсень въ четиристѣпный ямбъ, и ще свършимъ съ *послѣднето цѣлованіе*.

а) «Тридафилъ е сѣкоги

И милъ и благовоненъ,

И вѣтръ ако вѣе,

И слънце ако грѣе;

Но сѣкогы единъ владѣй

Божествениата хубость.

\* \* \*

«И вѣтрътъ ако вилѣй

Да знае иска л' нѣкой? . . .

Ъри са бурята, бѣснѣй,

Но щомъ златыйтъ Фебъ изгрѣй,

Тозъ часъ съ своитѣ си лучи

Цѣлъ мѣръ расхубавява.

\* \* \*